

Manuel Rivas, ex-secretari socialista de finances: "A Calp hi ha una operació político-comercial del PSPV"

Com va conèixer Asencio Pastor?

—Des que era president de la PI-MEV, l'any 1977, quan un grup d'empresaris que no volgueren entrar en la CEOE creàrem aquesta opció. Posteriorment, no vaig tenir cap contacte amb ell, per una sèrie de vicissituds empresarials que el van fer dimitir de la presidència de la PI-MEV, que actualment ocupa Cesáreo Fernández.

—¿Vostè va presentar Pastor a Antonio Castro? Tinc notícies contràries: en aquell moment es trobava de viatge per Israel. I això significa que es van conèixer per una altra via.

—Efectivament, no vaig presentar el senyor Asencio al senyor Castro. Això és un lapsus mental de Castro. Es parla del cas Calp fora com si fora del 88, i és del 90. Volem retrotraure'l al 88, que és quan vaig deixar les meues responsabilitats en la secretaria d'administració del PSPV...

—Perquè Geinco i vostè estaven implicats en el "cas Calp"...

—No tant. Volen justificar que l'aparició d'Asencio Pastor, com a pròxim al PSPV, és a causa de la relació amb mi. I això no és veritat. Sí el PSPV i el senyor Asencio Pastor mantenen relacions ha estat després del 88, quan jo ja no hi tenia cap responsabilitat. Asencio Pastor, abans del 88, no tenia cap relació amb el PSPV-PSOE, la relació és d'ara, del 89, del 90. No sóc qui els ficà en contacte. És gent pròxima a mi i al PSPV-PSOE. Havia dedicat nou anys de treball a la secretaria, i deixar-la era un colp. Me'n vaig de viatge, quinze dies, i quan torne, es presenta el senyor Pastor en contra dels meus interessos personals, i dels interessos dels meus amics, com un home del PSPV. I atacant aquests interessos en favor del PSPV. Es lleva ja per fi la màscara, i comença a dir que representa i defensa els interessos del PSPV.

—¿Del partit o de la secretaria d'administració del PSPV?

—Sí, sí, clar, lògicament. Són interessos econòmics.

—¿De la secretaria o del secretari?

—Tindran molta cura de fer veure que són del partit. Però, indiscutiblement, són els del secretari, un home sense cap experiència en finances, i tampoc en el partit, i que entra per USO, per la via sindical i d'una manera bastant rara. Fou expulsat de la UGT. Jo mateix vaig tenir que defensar-lo i pactar la seua expulsió com un favor personal al secretari general, perquè hauria hagut d'eixir de l'executiva, de la qual

acabava de ser elegit membre. El secretari general i jo aconseguirem que això quedara tranquil·let.

—¿Al PSPV, l'interessava Castro?

—No tenia cap experiència, i va buscar suport en gent com Pastor, al qual van presentar col·laboradors meus de la secretaria d'administració, que el coneixien d'aquella època.

—¿Quins?

—Podia haver estat presentat pel mateix Francisco Martínez Rico o pel senyor Cesáreo Fernández, que té bastant amistat amb la direcció del PSPV, i que tenia com a assessor fiscal a Pastor. Un d'ells, no puc afirmar qui.

—¿Castro té poder polític i intel·ligència suficient per poder organitzar operacions administratives del partit sense el consell d'alguns altres més integrats en el món econòmic?

—Les persones, quan han de desenvolupar càrrecs, normalment es procura que tinguen experiència. La d'Antonio Castro no era justament la de finances. Era un obrer del metall, del comitè d'Elcano, qualificat, i crec que traure'l del seu ambient per introduir-lo en les finances, era com posar un pardal baix de l'aigua.

—¿Qui el va avalar per a secretari d'administració?

—El grup de pressió sindicalista dins del partit. Els antics waleses. Eduard Montesiños...

—Quan va ser nomenat gerent de Geinco vostè inicia el desmantellament de la societat.

—Sí, d'una societat que no té sentit, perquè s'ha buidat de contingut quan pateix una campanya pública en un mitjà de comunicació de València, i en ser perseguida, igual que la meua persona. Aleshores, plantege la liquidació pel desembre del 88, i des d'aquella data no té activitat. La campanya pertanyia a una etapa de la societat valenciana que alguna vegada comentarem. Era molt bonica i té el seu començament quan els mitjans de comunicació de l'estat passaren a ser privats, i quan jo m'opose a certes operacions. Es tracta d'un mitjà de comunicació que no és *Las Provincias*. Alguna vegada parlarem de tot això i explicarem com s'han fet les grans fortunes d'empreses periodístiques, qui els ha ajudat, amb els diners de qui s'han fet... Ho diré quan els meus fills siguin majors, quan no els puga atropellar cap cotxe. I parlarem dels personatges, i de per què m'han perseguit en aquesta ciu-

Rivas: "Hi ha interessos de Castro".

RAFA GIL

tat, justament des de l'any que es privatitza un altre diari...

—¿Qui guanyarà al final en tot el conflicte de les Salines de Calp?

—Es una operació de molts duros. Els inversors no voldran perdre els diners, i els que han fet pactes els hauran de complir a mitges. Indiscutiblement, si jo haguera invertit en una operació així i m'ixquera mal m'emprenyaria molt.

—¿Es tracta, doncs, d'una operació político-comercial?

—Comercial ho és, i política també, perquè hi ha politics. Té els seus riscos tractar aquests temes, perquè on hi ha tants diners, nuvolats de zeros, la cosa és molt delicada.

—Les persones de les Salines podrien implicar i, fins i tot, haver amenaçat el PSPV, forçant-lo a una actuació política?

—La quantitat de diners que n'hi ha en joc és immensa, i la gent que ho ha fet no és boba. Per descomptat, no hi volen perdre els diners invertits. I puc dir-ho perquè conec Asencio Pastor, Javier García no tinc el gust. Són persones fortes, tenen darrere capital, influències... Els que pactaren, hauran de complir.

—¿Castro es troba entre l'espasa i la paret?

—No ho sé. Ara, en algun embolic estarà quan no recorda bé les coses. Ell sabrà per què vol reconduir el tema per un altre cantó.

Ismael L. Belda